

James Patterson

Ik, Alex Cross

Vertaald door Edith Vroon

2009
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

PROLOOG

Water en vuur

EEN

Hannah Willis was tweedejaarsstudent rechten aan de universiteit van Virginia, en haar toekomst zag er stralend en veelbelovend uit – behalve dan natuurlijk dat ze op het punt stond het leven te laten in dit donkere, mistroostige, drassige bos.

Rennen, Hannah, zei ze tegen zichzelf. Gewoon gaan. Niet nadenken. Aan klagen en janken heb je nu niks. Aan rennen misschien nog wel.

Hannah struikelde en wankelde verder tot haar hand steun vond bij een boomstronk. Ze leunde eroverheen en wachtte tot ze genoeg kracht had om nog een keer diep in te ademen. En toen om weer verder te rennen.

Blijven gaan, of je sterft hier, in dit bos. Zo simpel is het, meisje.

De kogel die ergens in haar onderrug was blijven steken, maakte elke beweging, elke ademhaling tot een marteling, Hannah wist niet dat een mens zoveel pijn kon hebben. Slechts de dreiging van een tweede kogel, of misschien wel erger, hield haar op de been en in beweging.

Jezus, in dit deel van het bos zag je geen hand voor ogen. Een dun streepje maan hing boven het dikke bladerdak en gaf weinig licht op de grond. Bomen waren schaduwen. Doornen en braamstruiken waren onzichtbaar in het struikgewas; ze haalde haar benen tot bloedens toe open terwijl ze zich er een weg doorheen baande. Het weinige dat ze aan had gehad – alleen

een dure zwart kanten teddy – hing nu in repen van haar schouders.

Dat maakte allemaal niks meer uit, Hannah merkte het niet eens meer. De enige heldere gedachte die door de pijn en de paniek heen kwam, was *rennen meid*. De rest was een woordenloze nachtmerrie zonder richting.

Uiteindelijk, en heel plotseling – had het een uur geduurd? Langer? – stond ze op een open plek. ‘Godver..’ De zanderige ondergrond maakte plaats voor kiezelstenen en Hannah zakte op haar knieën zonder enige houvast.

In het vage maanlicht kon ze net een dubbele witte lijn onderscheiden, die aangaf dat er een bocht in de weg zat. Een wonder. Of ten minste een half wonder, want ze wist dat ze nog niet uit de ellende was.

Toen er in de verte motorgeronk klonk, steunde Hannah op haar handen en duwde zich overeind de ??? op. Ze verzamelde krachten waarvan ze niet wist dat ze die in zich had, stond weer op en wankelde vooruit, de weg op. Haar wereld was vertroebeld door zweet en nieuwe tranen.

Alstublieft, lieve God, laat het niet hen zijn. Dit kunnen niet die twee klootzakken zijn. Zo wreed kunt U toch niet zijn?

Er kwam een rode pick-uptruck de hoek om en hij kwam hard op haar af. Te hard! Plotseling zag ze weer net zo weinig als net in het bos, maar nu werd ze verblind door de koplampen van de vrachtwagen.

‘Stop! Stop, alsjeblieft! Alsjeblíéft!’ schreeuwde ze. ‘Stop, klootzak!’

Op het allerlaatste moment piepten de banden op het asfalt. De rode pick-up slipte tot vlak voor haar en stopte net voordat hij haar plat gereden zou hebben. Ze kon de hitte van de motor door de grill heen voelen.

‘Hé, schatje, wat zie jij er leuk uit! Je duim opsteken was al genoeg geweest, hoor.’

Ze herkende de stem niet – dat was een goed teken, een heel

goed teken. Er kwam ook harde countrymuziek uit de boxen van de pick-up – Hannah herkende nog net de Charlie Daniels Band, voor ze tegen de vlakke ging.

Een seconde later, toen ze weer bijkwam, zat de chauffeur al naast haar. ‘O mijn god, ik wilde je niet... Wat is er met jou gebeurd? Ben je – wat is er met je gebeurd?!’

‘Alsjeblieft,’ kon ze nog net uitbrengen. ‘Als ze me hier vinden, vermoorden ze ons allebei.’

De man greep haar met zijn sterke handen vast en toen hij haar optilde, raakte hij licht het gat ter grootte van een dubbeltje in haar rug aan. Ze blies alleen maar haar adem uit, ze had geen kracht meer om te schreeuwen. Wat er daarna volgde was een grijze, vage brij in haar geheugen, maar toen zaten ze in de pick-up en reden hard over de tweebaans asfaltweg.

‘Hou vol, meissie.’ De stem van de chauffeur trilde. ‘Wie heeft je dit aangedaan?’

Hannah voelde dat ze het bewustzijn weer verloor. ‘De mannen...’

‘De mannen? Wélke mannen, liefde? Over wie heb je het?’

Er schoot vaag een antwoord door haar hoofd, maar Hannah wist niet zeker of ze het hardop zei of dat ze het alleen maar dacht, voordat alles weer op zwart ging.

De mannen van het Witte Huis.

TWEE

Hij heette Johnny Tucci, maar de jongens bij hem in de buurt in South Philadelphia noemden hem altijd Johnny Twitchy, vanwege de manier waarop zijn ogen heen en weer schoten als hij nerveus was, wat eigenlijk altijd zo was.

Maar na vanavond konden de jongens in Philly zijn rug op. Deze nacht begon voor Johnny het echte werk. Nu was het tijd voor de grote jongens. Hij had 'het pakje', nietwaar?

Het was een simpele opdracht, maar wel een toffe, want hij was alleen en hij had alle verantwoordelijkheid op zich moeten nemen. Doodeng, maar het ging allemaal prima.

Niemand had het ooit hardop gezegd, maar als je eenmaal begon met het afleveren van dit soort vrachtjes, dan had je belastend materiaal tegen de Familie, en de Familie tegen jou. Met andere woorden: er was een relatie. Na vanavond geen kruimelwerk meer voor Johnny. Het was net als de bumpersticker met de tekst: VANDAAG IS DE EERSTE DAG VAN DE REST VAN JE LEVEN.

Dus natuurlijk was hij een beetje opgefokt – en een beetje zenuwachtig en bang.

De waarschuwing van zijn oom Eddie speelde als een cassettebandje op autorepeat door zijn hoofd. *Verpest deze kans niet, Twitchy*, had Eddie gezegd. *Ik heb mijn nek uitgestoken voor jou*. Alsof hij hem een grote dienst bewees met deze klus, wat volgens Johnny misschien ook wel zo was, maar dan nog. Zijn eigen oom hoefde hem dat niet nog eens zo in te wrijven, toch?

Hij boog zich voorover en zette de radio harder. De country-muziek die ze hier draaiden was beter dan de hele avond naar het gezeur van Eddie te moeten luisteren. Trouwens, dit was een oud nummertje van de Charlie Daniels Band, eentje dat hij nog kende ook. Hij kende zelfs stukken tekst.

‘Fire on the mountain, run boy run...’

Verpest deze kans niet, Twitchy.

‘Devil in the house of the rising sun...’

Ik heb mijn nek uitgestoken voor jou.

‘Chicken in the breadpan, pickin’ out–o, shit!’

Blauwe zwaailichten dansten in zijn achteruitkijkspiegel – opgedoken uit het niets. Twee, drie seconden geleden zou hij nog gezworen hebben dat hij de I-95 helemaal voor zichzelf had gehad.

Kennelijk niet.

Johnny voelde dat zijn rechterooghoek begon te trekken.

Hij trapte het gaspedaal in; misschien kon hij nog wegkomen. Toen drong weer tot hem door dat hij in een oud barrel van een Dodge reed, die hij had gejat van een parkeerplaats bij een Motel 6 in Essington. *Verdomme! Ik had naar het Marriott moeten gaan. Een jappenbak moeten jatten.*

Het was mogelijk dat de gestolen Dodge nog niet gesignaleerd was. De eigenaar lag waarschijnlijk te slapen in dat motel. Met een beetje geluk had Johnny alleen een bon te pakken en niemand zou er ooit iets van te weten hoeven komen.

Maar dat was het soort geluk dat andere mensen altijd hadden, hij niet.

Het duurde eindeloos voor de agenten uit hun cruiser stapten. Dat was een slecht teken, een van het ergste soort. Ze trokken het bouwjaar en het kenteken na. Tegen de tijd dat ze allebei aan een kant van de Dodge verschenen, schoten zijn ogen heen en weer als een stel Mexicaanse springbonen.

Hij probeerde cool te blijven. ‘Goedenavond, agenten, wat is er...’

De agent aan zijn kant, een lange vent met een plattelandsaccent, opende zijn portier. ‘Mondje dicht. Uitstappen.’

Ze hadden niet veel tijd nodig om het pakketje te vinden. Nadat ze de voorstoelen en de achterbank hadden gecontroleerd, deden ze de achterbak open, trokken het dekje van de uitsparing voor het reservewiel en daar lag het dan.

‘Jezus Maria!’ Een van de agenten liet zijn zaklantaarn erover schijnen. De andere begon te kokhalzen van de stank. ‘Wat heb jij in godsnaam gedaan?!’

Johnny bleef niet zitten om die vraag te beantwoorden. Hij rende al voor zijn leven.

DRIE

Niemand was er ooit gloeiender bij geweest dan hij nu. Johnny Tucci wist dat, ook al rende hij op dat moment door de bommenrij en glibberde en gleeed hij een ravijn in langs de kant van de weg.

Hij kon misschien nog ontkomen aan deze agenten, maar niet aan de Familie. In de gevangenis niet, nergens. Dat was een gegeven. Je raakte geen 'pakketje' kwijt op deze manier, zonder er zelf een te worden.

Plotseling klonken er stemmen op de helling, even later gevolgd door de dansende lichtbundels van de zaklantaarns. Johnny liet zich zakken en kroop onder een groepje struiken. Zijn hart bonsde zo hard dat het pijn deed, zijn longen piepten van de vele sigaretten. Het was bijna onmogelijk om helemaal stil te blijven zitten en geen geluid te maken.

O, shit, ik ben er geweest. Ik ben er echt helemaal geweest.

'Zie jij iets? Zie jij die eikel? Die idioot?'

'Nog niet, maar we krijgen hem wel. Hij moet hier ergens zijn. Hij kan nooit ver zijn.'

De agenten liepen in een brede V aan weerskanten van hem en zochten verder. Heel zorgvuldig en efficiënt.

Zelfs nu hij weer adem durfde te halen, ging hij steeds meer trillen, en niet alleen vanwege de agenten. Het kwam vooral doordat tot hem door begon te dringen wat zijn volgende stap moest zijn. Welbeschouwd waren er twee echte opties. De ene

bracht de .38 met zich mee die hij in zijn enkelholster had zitten. De andere, het pakketje – en de eigenaar. Het was de vraag op welke manier hij wilde sterven.

En in dat koude licht leek het eigenlijk helemaal geen vraag.

Hij bewoog zo langzaam mogelijk als hij kon, reikte naar beneden en trok de .38 tevoorschijn. Terwijl zijn hand maar bleef trillen, sloot hij zijn mond om de loop. Het verdomde metaal tikte hard tegen zijn tanden en smaakte zuur op zijn tong. Hij schaamde zich uiteindelijk voor de tranen die over zijn wangen stroomden, maar hij kon er niets meer aan doen en wie anders dan hij zou het ooit te weten komen?

Jezus, zou het echt zo aflopen? Huilend als een mietje, helemaal alleen in het bos? Wat zat de wereld toch beroerd in elkaar.

Hij kon de jongens bijna horen. *Zij zouden echt niet zo willen eindigen, zoals Johnny.* Johnny Twitchy. Dat zouden ze op zijn grafsteen zetten – gewoon, om te pesten. Die boerenpummels!

De hele tijd zeiden Johnny's hersenen 'haal over die trekker', maar zijn vinger deed het maar niet. Hij probeerde het nog een keer, met beide handen om de greep deze keer, maar nee, het lukte nog steeds niet. Zelfs dit kon hij niet tot een goed einde brengen.

Uiteindelijk spuugde hij de loop van het geweer uit. Hij huilde nog steeds als een kind. De gedachte dat hij nog even in leven zou blijven hielp niet de tranen te stoppen. Hij lag daar maar, bijtend op zijn lip, en hij had medelijden met zichzelf, totdat de agenten het riviertje op de bodem van het ravijn hadden bereikt.

Johnny Twitchy kroop heel snel in de richting van waaruit hij gekomen was, stak de snelweg over en dook aan de andere kant de bossen in. Hij vroeg zich af hoe hij zichzelf van de aardbodem zou kunnen laten verdwijnen en wist meteen dat dat niet ging lukken.

Hij had gekeken. Hij wist wat er in het 'pakketje' zat.

DEEL EEN

Vuurstorm

HOOFDSTUK 1

Ik vierde mijn verjaardag met een klein, zeer exclusief, erg feestelijk en leuk feestje op Fifth Street. Precies zoals ik het had gewild.

Damon was als speciale verrassing teruggekomen van kostschool in Massachusetts. Nana was er, ze deed erg gewichtig en voerde de regie over alle festiviteiten, samen met mijn kleintjes, Jannie en Ali. Sampson en zijn gezin waren er; en Bree was er natuurlijk.

Alleen de mensen van wie ik het meest hield op deze wereld waren uitgenodigd. Met wie anders zou je willen vieren dat je weer een jaar ouder en wijzer bent geworden?

Ik hield die avond zelfs een korte toespraak, waarvan ik het meeste meteen weer ben vergeten, behalve de openingszin. 'Ik, Alex Cross,' begon ik, 'beloof bij dezen plechtig – aan allen die hier nu aanwezig zijn – mijn best te doen mijn werk en mijn privéleven met elkaar in evenwicht te brengen en nooit meer de duistere zijde van het bestaan op te zoeken.'

Nana tilde haar koffiekopje op, als om te proosten, maar toen zei ze: 'Daar is het nu te laat voor,' waarop iedereen begon te lachen.

Toen deed ieder voor zich zijn best om er zeker van te zijn dat ik ouder werd met een beetje deemoed maar ook met een glimlach op mijn gezicht.

'Weet je nog die keer bij het Redskin-stadion?' Damon ver-

kneukelde zich al. ‘Toen papa de sleutels in de auto had laten zitten en het portier dicht had gegooid?’

Ik probeerde in te grijpen. ‘Ja, maar het was...’

‘Belde hij me na twaalven uit bed,’ zei Sampson en hij probeerde nors te klinken.

‘Maar pas nadat hij een uur lang had geprobeerd de auto open te breken, omdat hij niet wilde toegeven dat hij dat niet kon,’ zei Nana.

Jannie hield een hand bij haar oor. ‘Want wie is hij?’ En iedereen riep in koor: ‘De Sherlock Holmes van Amerika!’ Ze refereerde aan een artikel dat een paar jaar geleden in een tijdschrift had gestaan en dat ik kennelijk nooit meer ongedaan kan maken.

Ik nam een slok van mijn biertje. ‘Briljante carrière – dat zeggen ze tenminste – tientallen grote zaken opgelost, en hoe word ik herinnerd? Volgens mij zou er iemand vanavond op een leuke manier zijn verjaardag vieren.’

‘Nu je het zegt,’ zei Nana die een soort van toehapte en me tegelijkertijd de mond snoerde, ‘we moeten nog iets doen. Kinderen?’

Jannie en Ali sprongen op, ze waren het meest opgewonden van iedereen. Kennelijk stond mij een Grote Verrassing te wachten. Niemand zei wat het was, maar ik had al een Serengeti-zonnebril van Bree gekregen, een schreeuwerig shirt en twee miniflesjes tequila van Sampson en een stapel boeken van de kinderen, waaronder de nieuwe George Pelecanos en de biografie van Keith Richards.

Een andere ‘aanwijzing’, als ik het zo kan noemen, was het feit dat Bree en ik notoire afzeggars waren geworden, het ene na het andere weekendje weg was niet doorgestaan sinds we elkaar kenden. Je zou denken dat het feit dat we in hetzelfde departement werkten, op dezelfde afdeling – Moordzaken – het makkelijker zou maken voor ons om onze roosters op elkaar af

pagina 20-21 aan de onderkant een regel weggehaal anders niet mooi op pagina 22 OK?

te stemmen, maar meestal was het tegenovergesteld het geval.

Dus ik had een beetje een idee wat er komen ging, maar ik wist het niet precies.

‘Alex, blijf waar je bent,’ zei Ali, die nog net geen zes was. Hij noemde me sinds een tijdje Alex, wat ik prima vond, maar om de een of andere reden kreeg Nana er de riebels van.

Bree zei dat ze wel op me zou letten en bij me zou blijven, terwijl iedereen naar de keuken glipte.

‘Raadsels en geheimen,’ mompelde ik.

‘Die steeds ingewikkelder worden terwijl wij nu met elkaar praten,’ zei Bree met een glimlach en een knipoog. ‘Precies zoals jij het graag ziet.’

Ik zat in een van de oude clubfauteuils en zij zat tegenover me op de bank. Bree zag er altijd goed uit, maar zo zag ik haar het liefst, nonchalant en ongedwongen, in een spijkerbroek en op blote voeten. Ze staarde naar de grond en haar blik gleed langzaam omhoog, waar haar ogen de mijne ontmoetten.

‘Kom je hier vaker?’ vroeg ze.

‘Zo af en toe, ja. En jij?’

Ze nipte van haar biertje en schudde nonchalant haar haar naar achteren. ‘Zullen we ergens anders heen gaan?’

‘Graag.’ Ik wees met mijn duim richting keukendeur. ‘Zodra ik verlost ben van die vervelende, eh...’

‘Geliefde familieleden?’

Ik had op de een of andere manier het idee dat deze verjaardag steeds leuker werd. Nu waren er al twee verrassingen in aantocht.

Maak er maar drie van.

De telefoon in de gang ging. Het was de vaste lijn, niet mijn mobiel, die iedereen van het werk normaal gesproken gebruikt. Ik had ook een pieper op het dressoir liggen, vanwaar ik hem kon horen. Het leek me dus dat ik veilig op kon nemen. Ik dacht dat het misschien wel een goede kennis was die me wilde

feliciteren met mijn verjaardag of in het ergste geval iemand die me een schotelantenne wilde aansmeren, die ik niet wilde en niet nodig had.

Zou ik het ooit leren? Waarschijnlijk niet meer in dit leven.

HOOFDSTUK 2

‘Alex, met Davies. Sorry dat ik je thuis stoort.’ Ramon Davies was de hoofdinspecteur bij Metro, en tevens mijn baas. En hij belde me dus.

‘Ik ben jarig vandaag. Wie is er dood?’ vroeg ik. Ik was woest, vooral op mezelf, dat ik de telefoon überhaupt had opgenomen.

‘Caroline Cross,’ zei hij en ik kreeg bijna een hartstilstand. Op dat moment zwaaide de keukendeur open en kwam de hele familie zingend de kamer binnen. Nana droeg een met zorg bereide rozerode verjaardagstaart op een schaal, waar een reisfolder van American Airlines bovenop geprikt was.

‘Lang zal hij leven...’

Bree stak haar hand op om hen het zwijgen op te leggen. Mijn houding en mijn gezicht moeten iets verraden hebben. Ze bleven allemaal staan waar ze stonden. Het vrolijke gezang stopte abrupt. Mijn gezin wist meteen weer wiens verjaardag het ook alweer was: die van *rechercheur* Alex Cross.

Caroline was mijn nichtje, de enige dochter van mijn broer. Ik had haar al in geen twintig jaar gezien, eigenlijk niet meer sinds Blake overleden was. Ze moest nu dus vierentwintig zijn.

Op het moment van overlijden.

Het voelde alsof de vloer onder me verdwenen was. Een deel van me wilde Davies uitmaken voor leugenaar. Het andere deel, het agentendeel, nam het woord: ‘Waar is ze nu?’

‘Ik werd net gebeld door de politie van Virginia. Het stoffe-

lijk overschot is bij de lijkschouwer in Richmond. Het spijt me, Alex. Ik vind het vreselijk dat ik je dit moet vertellen.'

'Stoffelijk overschot?' prevelde ik. Het klonk zo kil, maar ik waardeerde het dat Davies me een beetje ontzag. Ik liep de kamer uit. Ik vond het al heel vervelend dat ik zoveel gezegd had in het bijzijn van mijn gezin.

'Hebben we het hier over een moord? Ik neem aan van wel.'

'Ik vrees het.'

'Wat is er gebeurd?' Mijn hart ging gevaarlijk hard tekeer. Ik wilde het bijna niet weten.

'Ik heb niet veel details,' zei hij tegen me, op een manier waardoor ik meteen wist: hij houdt iets voor me achter.

'Ramon, wat is er aan de hand? Zeg het me. Wat weet je over Caroline?'

'Eén ding tegelijk, Alex. Als je nu vertrekt, kun je er over een uur of twee zijn. Ik regel wel een afspraak met een van de verantwoordelijke agenten.'

'Ik ben al onderweg.'

'En Alex?'

Ik had al bijna opgehangen, mijn gedachten schoten alle kanten op. 'Wat is er?'

'Ik denk dat je beter niet alleen kunt gaan.'